

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá rozšírená komora)

z 30. marca 2022*

„Hospodárska súťaž – Kartely – Trh nákladnej leteckej dopravy – Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 101 ZFEÚ, článku 53 Dohody o EHP a článku 8 Dohody medzi Európskym spoločenstvom a Švajčiarskom o leteckej doprave – Koordinácia prvkov ceny za služby nákladnej leteckej dopravy (palivová prirážka, bezpečnostná prirážka, platba provízie z prirážok) – Výmena informácií – Územná právomoc Komisie – Zásada *ne bis in idem* – Štátny nátlak – Jediné a pokračujúce porušenie – Výška pokuty – Hodnota predajov – Závažnosť porušenia – Neobmedzená právomoc“

Vo veci T-350/17,

Singapore Airlines Ltd, so sídlom v Singapore (Singapur),

Singapore Airlines Cargo Pte Ltd, so sídlom v Singapore,

v zastúpení: J. Kallaugher, J. P. Poitras, solicitors, a J. Ruiz Calzado, advokát,

žalobkyne,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: A. Dawes a C. Urraca Caviedes, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci C. Brown, barrister,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh podľa článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Komisie C(2017) 1742 final zo 17. marca 2017 týkajúceho sa konania podľa článku 101 ZFEÚ, článku 53 Dohody o EHP a článku 8 Dohody medzi Európskym spoločenstvom a Švajčiarskou konfederáciou o leteckej doprave (vec AT.39258 – Nákladná letecká doprava) v rozsahu, v akom sa týka žalobkyní, a subsidiárne návrh na zníženie pokuty, ktorá im bola uložená,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá rozšírená komora),

v zložení: predseda komory H. Kanninen (spravodajca), sudcovia J. Schwarcz, C. Iliopoulos, D. Spielmann a I. Reine,

tajomník: E. Artemiou, referentka,

* Jazyk konania: angličtina.

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní, ktoré sa konalo 26. júna 2019,
vyhlásil tento

Rozsudok¹

[*omissis*]

II. Konanie a návrhy účastníkov

- 60 Žalobkyne návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 1. júna 2017 podali túto žalobu.
- 61 Komisia podala vyjadrenie k žalobe do kancelárie Všeobecného súdu 29. septembra 2017.
- 62 Žalobkyne podali 15. decembra 2017 do kancelárie Všeobecného súdu repliku.
- 63 Komisia podala 2. marca 2018 do kancelárie Všeobecného súdu dupliku.
- 64 Všeobecný súd 24. apríla 2019 podľa článku 28 svojho rokovacieho poriadku na návrh štvrtej komory rozhodol o postúpení tejto veci rozšírenému rozhodovaciemu zloženiu.
- 65 Dňa 7. júna 2019 Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 89 rokovacieho poriadku položil účastníkom konania písomné otázky. Účastníci konania odpovedali v stanovenej lehote.
- 66 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní z 26. júna 2019. Pri tejto príležitosti žalobkyne predložili nový dôkaz, o ktorom Všeobecný súd rozhodol, že sa pripojí k spisu, pričom otázku jeho prípustnosti vyhradil na neskôr.
- 67 Uznesením z 31. júla 2020 Všeobecný súd (štvrtá rozšírená komora) konštatoval, že nemá dostatok informácií a že treba vyzvať účastníkov konania, aby predložili svoje pripomienky k tvrdeniu, ku ktorému sa účastníci konania nevyjadrili, a nariadil opätovné otvorenie ústnej časti konania podľa článku 113 rokovacieho poriadku.
- 68 Účastníci konania odpovedali v stanovenej lehote na sériu otázok, ktoré položil Všeobecný súd 4. augusta 2020, a následne predložili pripomienky ku vzájomným odpoveďami týchto účastníkov konania.
- 69 Rozhodnutím zo 6. novembra 2020 Všeobecný súd rozhodol o opätovnom ukončení ústnej časti konania.
- 70 Žalobkyne v podstate navrhujú, aby Všeobecný súd:
- zrušil napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu alebo v časti, v akej sa ich týka,
 - okrem toho alebo subsidiárne podstatne znížil pokutu, ktorá im bola uložená,

¹ Uvádza sa iba tie body rozsudku, ktorých uverejnenie považuje Všeobecný súd za užitočné.

- uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania,
- prijal akékoľvek opatrenie potrebné za okolností veci.

71 Komisia v podstate navrhuje, aby Všeobecný súd:

- zamietol žalobu,
- zmenil výšku pokuty uloženú žalobkyniam tým, že im odníme všeobecné zníženie vo výške 50 % a všeobecné zníženie vo výške 15 % za predpokladu, že Všeobecný súd rozhodne, že obrat z predaja prichádzajúcich služieb nákladnej dopravy nemohol byť zahrnutý do hodnoty predajov,
- uložil žalobkyniam povinnosť nahradiť trovy konania.

III. Právny rámec

[omissis]

A. O návrhu na zrušenie

[omissis]

6. O štvrtom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení, nesprávnom posúdení a skutkovom omyle pri konštatovaní účasti žalobkýň na jedinom a pokračujúcom porušení

[omissis]

b) O druhej časti založenej na porušení zásady ne bis in idem, keďže Komisia konštatovala účasť žalobkýň na jedinom a pokračujúcom porušení na leteckých spojeniach v rámci Únie pred 1. májom 2004 a na leteckých spojeniach medzi Úniou a Švajčiarskom

519 Žalobkyne uvádzajú, že konanie predchádzajúce 1. máju 2004 im nemožno vytýkať na preukázanie ich účasti na porušení v súvislosti so spojeniami v rámci Únie, rovnako ako konanie v súvislosti so spojeniami medzi Úniou a Švajčiarskom, bez toho, aby bola porušená zásada ne bis in idem, keďže rozhodnutie z 9. novembra 2010 nekonštatovalo ich účasť na takom porušení.

520 Podľa žalobkýň zásady vyplývajúce z rozsudku z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, EU:C:2002:582), uvedené v odôvodneniach 1056 a 1057 napadnutého rozhodnutia, by nemali viesť k odkloneniu sa od zásady ne bis in idem, keďže na jednej strane rozsudok zo 16. decembra 2015, Singapore Airlines a Singapore Airlines Cargo Pte/Komisia (T-43/11, neuvyverejnený, EU:T:2015:989) nevyslovil zrušenie rozhodnutia z 9. novembra 2010 vzhľadom na čisto formálnu vadu, ale vzhľadom na závažné porušenie práva na obhajobu a, na druhej strane, napadnuté rozhodnutie má podstatne širší rozsah ako toto rozhodnutie.

521 Komisia popiera argumentáciu žalobkýň.

- 522 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že zásada ne bis in idem, ktorá je navyše uvedená v článku 50 Charty, sa v konaniach o výkone práva hospodárskej súťaže, ktorých cieľom je uloženie pokút, musí dodržiavať. Táto zásada bráni tomu, aby sa podnik znova uznal za zodpovedný alebo bol znovu stíhaný pre protisúťažný postup, za ktorý už bol sankcionovaný, alebo v súvislosti s ktorým bolo rozhodnuté, že zaň nie je zodpovedný, a to skorším rozhodnutím, proti ktorému už nie je možný opravný prostriedok (pozri rozsudok zo 14. februára 2012, Toshiba Corporation a i., C-17/10, EU:C:2012:72, bod 94 a citovanú judikatúru).
- 523 V prejednávanej veci sa žalobkyne odvolávajú na rozhodnutie z 9. novembra 2010, ktoré podľa nich predstavuje skoršie a konečné rozhodnutie, ktorým sa vyhlásilo, že nie sú zodpovedné za jediné a pokračujúce porušenie v prípade spojení v rámci Únie a spojení medzi Úniou a Švajčiarskom.
- 524 Najskôr treba určiť, či je tvrdenie žalobkýň, podľa ktorého uvedené rozhodnutie predstavuje vyhlásenie o absencii zodpovednosti, dôvodné.
- 525 V tejto súvislosti treba uviesť, že takéto vyhlásenie predpokladá, že zodpovednosť dotknutého podniku bola posúdená po preskúmaní okolností veci, inými slovami, že došlo k vecnému posúdeniu veci. Takéto posúdenie predpokladá, že Komisia vykonala štúdiu alebo hodnotenie dôkazov uvedených v spise a posúdila účasť dotknutého podniku na jednom alebo vo všetkých konaniach, ktoré boli predmetom oznámenia o výhradách, s cieľom určiť, či bola preukázaná jeho zodpovednosť.
- 526 V prejednávanej veci Komisia v bode 1582 oznámenia o výhradách uviedla, že „uvaž[ovala]... o prijatí rozhodnutia..., ktorým sa konštatuje, že podniky, ktorým je toto oznámenie o výhradách určené, porušili článok [101 ZFEÚ], článok 53 Dohody o EHP a článok 8 dohody [ES-Švajčiarsko o leteckej doprave]“. Ako vyplýva z bodu 8 vyššie, žalobkyne patria medzi týchto adresátov.
- 527 Z bodov 3, 129, 1389, 1395 a 1434, ako aj z bodu 1575 písm. c) a bodu 1577 oznámenia o výhradách vyplýva, že porušenie, ktoré Komisia zamýšľala uviesť v bode 1582 uvedeného oznámenia, sa vzťahovalo najmä na spojenia v rámci Únie počas celého obdobia porušenia a spojenia medzi Úniou a Švajčiarskom od 1. júna 2002.
- 528 Z toho vyplýva, že v oznámení o výhradách Komisia zamýšľala považovať žalobkyne za zodpovedné za porušenie relevantných pravidiel hospodárskej súťaže na spojeniach v rámci Únie a spojeniach medzi Úniou a Švajčiarskom.
- 529 Naopak, v rozhodnutí z 9. novembra 2010 sa Komisia výslovne nevyjadrila k zodpovednosti žalobkýň na spojeniach v rámci Únie a spojeniach medzi Úniou a Švajčiarskom. Vo výroku tohto rozhodnutia ich považovala za zodpovedné za jediné a pokračujúce porušenie v rozsahu, v akom sa týkalo spojení medzi Úniou a tretími krajinami (článok 2 rozhodnutia z 9. novembra 2010) a spojení medzi EHP s výnimkou Únie a tretími krajinami (článok 3 tohto rozhodnutia), ale nie v rozsahu, v akom sa týkalo spojení v rámci EHP, ktoré zahŕňajú spojenia v rámci Únie (článok 1 uvedeného rozhodnutia), ani spojení medzi Úniou a Švajčiarskom (článok 4 toho istého rozhodnutia). Komisia ich tiež nesankcionovala z dôvodu porušenia relevantných pravidiel hospodárskej súťaže na týchto dvoch posledných uvedených kategóriách leteckých spojení. Komisia však výslovne nevylúčila, že by boli zodpovedné za takéto porušenia na uvedených kategóriách leteckých spojení.

- 530 Otázkou teda je, či z tohto mlčania možno vyvodiť, že Komisia v rozhodnutí z 9. novembra 2010 implicitne vyhlásila žalobkyne za nie zodpovedné za jediné a pokračujúce porušenie v rozsahu, v akom sa týka spojení v rámci Únie a spojení medzi Úniou a Švajčiarskom, takže ich už nemôže v tejto súvislosti uznať za zodpovedné v napadnutom rozhodnutí bez toho, aby porušila zásadu ne bis in idem.
- 531 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z úlohy dohľadu, ktorú v oblasti hospodárskej súťaže Komisii zverujú článok 105 ods. 1 ZFEÚ, článok 55 ods. 1 Dohody o EHP a dohoda medzi ES a Švajčiarskom o leteckej doprave, jej nevyplýva povinnosť rozhodnúť o existencii alebo neexistencii porušenia relevantných pravidiel hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. septembra 1992, Automec/Komisia, T-24/90, EU:T:1992:97, body 74 až 76, a zo 16. októbra 2013, Vivendi/Komisia, T-432/10, neuverejnený, EU:T:2013:538, bod 68). Z ustanovení nariadenia č. 1/2003 a z ustanovení na vykonanie článku 53 Dohody o EHP a článku 8 dohody medzi ES a Švajčiarskom o leteckej doprave nemožno vyvodiť ani to, že Komisia bola povinná konštatovať a sankcionovať každé protisúťažné správanie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. septembra 2015, Philips/Komisia, T-92/13, neuverejnený, EU:T:2015:605, bod 112).
- 532 Z ustanovení nariadenia č. 1/2003, alebo z ustanovení na vykonanie článku 53 Dohody o EHP alebo článku 8 dohody medzi ES a Švajčiarskom o leteckej doprave tiež nemôže vyplývať, že takáto povinnosť prislúcha Komisii, ak Komisia v oznámení o výhradách uvedie, že má v úmysle konštatovať porušenie relevantných pravidiel hospodárskej súťaže. Komisia tak nemôže byť v konečnom rozhodnutí nútená vysloviť sa k existencii alebo neexistencii porušenia relevantných pravidiel hospodárskej súťaže, ktoré zamýšľala konštatovať v oznámení o výhradách.
- 533 Nemožno teda dospieť k záveru, že Komisia tým, že v konečnom rozhodnutí nekonštatovala porušenie relevantných pravidiel hospodárskej súťaže, pokiaľ ide o určité konania uvedené v oznámení o výhradách, implicitne, ale nevyhnutne urobila vyhlásenie o absencii zodpovednosti v tejto súvislosti.
- 534 Všeobecná štruktúra nariadenia č. 1/2003 potvrdzuje tento výklad. Treba totiž uviesť, že práve z článku 10 nariadenia č. 1/2003, na základe ktorého je Komisia oprávnená konštatovať neuplatnenie článku 101 ZFEÚ na dané správanie, a to najmä preto, že podmienky článku 101 ods. 1 ZFEÚ nie sú splnené, Komisia vyvodzuje svoju právomoc konštatovať, že nedošlo k porušeniu článku 101 ZFEÚ, a teda prijať „negatívne“ rozhodnutie vo veci samej, ktoré môže zabrániť neskoršiemu konštatovaniu porušenia uvedeného článku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. mája 2011, Tele2 Polska, C-375/09, EU:C:2011:270, body 23, 24, 28 a 29). To isté platí, ak Komisia využije právomoci, ktoré jej priznáva nariadenie č. 1/2003 na uplatnenie článku 53 Dohody o EHP a článku 8 dohody medzi ES a Švajčiarskom o leteckej doprave.
- 535 Článok 10 nariadenia č. 1/2003 je však jediným právnym základom, z ktorého Komisia môže vychádzať pri prijímaní rozhodnutia konštatujúceho neuplatnenie pravidiel Zmluvy v oblasti hospodárskej súťaže na konkrétne individuálne správanie.
- 536 Vyplýva to po prvé zo znenia názvu článku 10 uvedeného nariadenia, ako aj z jeho ustanovení. Jeho predmetom totiž je „Zistenie neuplatniteľnosti“ a stanovuje, že „keď si to verejný záujem [Únie] týkajúci sa uplatňovania článkov [101 a 102 ZFEÚ] vyžaduje, Komisia, konajúc na vlastný podnet, môže rozhodnutím stanoviť, že článok [101 ZFEÚ] nie je uplatniteľný na dohodu,

rozhodnutie združenia podnikov alebo zosúladený postup buď preto, že nie sú splnené podmienky článku [101] ods. 1 [ZFEÚ], alebo že sú splnené podmienky článku [101] ods. 3 [ZFEÚ].“

- 537 Po druhé treba uviesť, že žiadne iné ustanovenie nariadenia č. 1/2003 nepriznáva Komisii možnosť konštatovať, že pravidlá Zmluvy v oblasti hospodárskej súťaže sa neuplatňujú na konkrétne individuálne správanie. Odôvodnenie 14 tohto nariadenia objasňuje zámer normotvorcu prísne obmedziť možnosť Komisie v tejto súvislosti na prípady, na ktoré sa vzťahuje článok 10 tohto nariadenia, pričom uvádza, že k takému konštatovaniu môže dôjsť len vo „výnimočných prípadoch, keď si to vyžaduje verejný záujem [Únie]“.
- 538 Po tretie Súdny dvor rozhodol, že začatie konania Komisiou s cieľom sankcionovať protisúťažné správanie nezbavuje orgány hospodárskej súťaže členských štátov natrvalo a s konečnou platnosťou ich právomoci uplatňovať článok 101 ZFEÚ na dotknuté správania, keďže právomoc uvedených orgánov je obnovená, len čo sa skončí konanie začaté Komisiou, a to aj prostredníctvom rozhodnutia prijatého na základe článku 7 nariadenia č. 1/2003 (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. februára 2012, Toshiba Corporation a i., C-17/10, EU:C:2012:72, body 79, 80, 86 a 87). Práve v tomto kontexte treba posúdiť dosah, ktorý treba dať mlčaniu Komisie, pokiaľ ide o určité správanie, v rámci rozhodnutia prijatého na základe článku 7 nariadenia č. 1/2003. Vykladať toto mlčanie ako implicitné konštatovanie o neexistencii porušenia pravidiel hospodárskej súťaže by však viedlo k tomu, že orgány hospodárskej súťaže členských štátov by nikdy nemohli získať späť svoju právomoc na uplatnenie článku 101 ZFEÚ v súvislosti so správaniami, voči ktorým Komisia začala konanie a následne ho ukončila prijatím rozhodnutia na základe článku 7 nariadenia č. 1/2003, z dôvodu, že by došlo k porušeniu zásady ne bis in idem. Takýto výklad by bol v rozpore s judikatúrou pripomenutou v tomto bode.
- 539 Po štvrté treba zdôrazniť, že Súdny dvor sa zaoberal rozsahom rozhodnutí prijatých orgánmi hospodárskej súťaže členských štátov na základe článku 5 druhého odseku nariadenia č. 1/2003, v ktorých sa na základe informácií, ktoré majú k dispozícii, domnievajú, že podmienky zákazu nie sú splnené. Z bodov 22 až 28 rozsudku z 3. mája 2011, Tele2 Polska (C-375/09, EU:C:2011:270), teda vyplýva, že takéto rozhodnutia neobsahujú vyhlásenie o absencii zodpovednosti, ktoré by mohlo zabrániť neskoršiemu konštatovaniu porušenia. Inými slovami, protisúťažné správanie podniku, ktorého sa týka rozhodnutie tohto typu, môže byť následne predmetom stíhania a prípadne odsúdenia bez toho, aby bolo potrebné sa domnievať, že toto stíhanie a odsúdenie porušujú zásadu ne bis in idem [pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. mája 2011, Tele2 Polska, C-375/09, EU:C:2011:270, body 22 až 28; z 25. novembra 2014, Orange/Komisia, T-402/13, EU:T:2014:991, body 28 až 31; pozri tiež v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Mazák vo veci Tele2 Polska, C-375/09, EU:C:2010:743, bod 30].
- 540 V tejto súvislosti treba uviesť, že rozhodnutie o zastavení konania prijaté na základe článku 5 druhého odseku nariadenia č. 1/2003 môže byť prijaté po vecnom preskúmaní správania a zaslaní obvinenia podľa vzoru oznámenia námietok, ktoré Komisia zaslala podľa článku 10 nariadenia Komisie (ES) č. 773/2004 zo 7. apríla 2004, ktoré sa týka vedenia konania Komisiou podľa článkov [101 ZFEÚ] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. EÚ L 123, 2004, s. 18; Mim. vyd. 08/003, s. 81).
- 541 Ani stav postupu konania, ani rozsah analýzy dôvodnosti obvinení vykonanej v tomto rámci príslušným orgánom hospodárskej súťaže teda nemôžu zmeniť rozsah jeho mlčania v konečnom rozhodnutí, pokiaľ ide o celú alebo časť predmetnej zodpovednosti podniku.

- 542 Tieto úvahy, hoci patria do rámca výkladu ustanovení článku 5 druhého odseku nariadenia č. 1/2003, svedčia o rozsahu rozhodnutí prijatých Komisiou na základe článku 7 nariadenia č. 1/2003 z hľadiska uplatnenia zásady ne bis in idem. Kontext vlastný týmto dvom článkom totiž možno prirovnávať, keďže oba tieto články musia byť posudzované najmä z hľadiska právomocí, ktoré sú osobitne zverené Komisii na základe článku 10 tohto nariadenia. Okrem toho, keďže text sekundárneho práva Únie sa má vykladať, pokiaľ je to možné, v zmysle jeho súladu s ustanoveniami Zmlúv a všeobecnými zásadami práva Únie, pôsobnosť, ktorú Súdny dvor vo svojom rozsudku z 3. mája 2011, *Tele2 Polska* (C-375/09, EU:C:2011:270) priznal možnosti rozhodnúť, že nie je potrebné zasiahnuť, sa chápe tak, že so sebou prináša súlad tejto takto chápanej možnosti so zásadou ne bis in idem.
- 543 Preto aj za predpokladu, že rozhodnutie prijaté Komisiou na základe článku 7 nariadenia č. 1/2003 predstavuje, pokiaľ ide o správania, pre ktoré neboli podmienky zákazu vyhlásené za splnené, rozhodnutie o zastavení konania, nemôže viesť k vyhláseniu o absencii zodpovednosti.
- 544 V prejednávanej veci treba konštatovať, že rozhodnutie z 9. novembra 2010 je rozhodnutím, ktorým sa konštatuje porušenie, prijatým na základe článku 7 nariadenia č. 1/2003. Naproti tomu z uvedeného rozhodnutia nevyplýva, a ani sa pred Všeobecným súdom netvrdilo, že Komisia mala v úmysle uplatniť v rámci tohto rozhodnutia aj článok 10 nariadenia č. 1/2003.
- 545 Z toho vyplýva, že rozhodnutie z 9. novembra 2010, ktoré nebolo prijaté na základe článku 10 nariadenia č. 1/2003 na účely konštatovania, že žalobkyne neporušili článok 101 ZFEÚ, článok 53 Dohody o EHP a článok 8 dohody medzi ES a Švajčiarskom o leteckej doprave na spojeniach v rámci EHP a spojeniach medzi Úniou a Švajčiarskom, a ktoré vo svojom výroku neobsahuje vyhlásenie v tomto zmysle, nemôže predstavovať vyhlásenie o absencii zodpovednosti žalobkyní v tejto súvislosti.
- 546 Napokon v rozsahu, v akom žalobkyne tvrdia, že zásady vyplývajúce z rozsudku z 15. októbra 2002, *Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia* (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, EU:C:2002:582), nemôžu viesť k vylúčeniu uplatnenia zásady ne bis in idem, treba konštatovať, že toto tvrdenie vychádza z predpokladu, že podmienky uplatnenia uvedenej zásady boli splnené. Ako však vyplýva z bodu 545 vyššie, žalobkyne neboli skorším rozhodnutím vyhlásené za nie zodpovedné za predmetné správanie, takže zásada ne bis in idem sa v prejednávanej veci neuplatní. Predpoklad, na ktorom spočíva toto tvrdenie, preto chýba.
- 547 Za predpokladu, že žalobkyne zamýšľali odkazom na túto judikatúru uviesť, že rozsudok zo 16. decembra 2015, *Singapore Airlines a Singapore Airlines Cargo Pte/Komisio* (T-43/11, neuverejnený, EU:T:2015:989), platil ako „zbavenie viny“, keďže zrušenie vyhlásené Všeobecným súdom nebolo vyslovené len s prihliadnutím na čisto formálnu vadu, stačí poznamenať, že Všeobecný súd zastával názor, že rozhodnutie z 9. novembra 2010 obsahovalo vadu v odôvodnení, ktorá bola dôvodom jeho zrušenia (pozri bod 16 vyššie), takže na rozdiel od toho, čo uvádzajú žalobkyne, toto rozhodnutie bolo zrušené z formálnych dôvodov, bez toho, aby sa o vytýkaných skutočnostiach rozhodlo vecne.
- 548 V tejto súvislosti treba tiež zdôrazniť, že týmto rozsudkom Všeobecný súd zrušil rozhodnutie z 9. novembra 2010 najmä z dôvodu, že obsahovalo rozpory, pokiaľ ide o rozsah zodpovednosti žalobkyní v súvislosti so spojeniami v rámci Únie a spojeniami medzi Úniou a Švajčiarskom.

549 Vzhľadom na vyššie uvedené treba túto časť zamietnuť bez toho, aby bolo potrebné vysloviť sa ku konečnej povahe údajného vyhlásenia o absencii zodpovednosti alebo k existencii druhého konania týkajúceho sa tých istých skutkových okolností, ktoré vyplýva z prijatia napadnutého rozhodnutia po zrušení rozhodnutia z 9. novembra 2010 Všeobecným súdom.

[omissis]

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá rozšírená komora)

rozhodol takto:

- 1. Žaloba sa zamietla.**
- 2. Európska komisia znáša tretinu svojich vlastných trov konania.**
- 3. Singapore Airlines a Singapore Airlines Cargo znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinné nahradiť dve tretiny trov konania vynaložených Komisiou.**

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Spielmann

Reine

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 30. marca 2022.

Podpisy